

Eski Bir İstanbul Masalıymış Seni Sevmek

– Hüzün Şairi · 22 Haziran 2013

En az aşk kadar
Uzaksın artık bana ey İstanbul
Derisi yüzülerek
Çarmıha gerilmiş bir yürekle
Seninle aşık atamayacağım

En az sen kadar ben de üzgünüm
Kahrım benden aldıklarına
Biraz da sen sık dişini ey İstanbul
Açtım ağzımı yumdum gözümü
Döndürme nevrimi
Otur oturduğun yerde
Ne yazık ki bu gün benim söz günüm... Hüzün Şairi

ESKİ BİR İSTANBUL MASALIYMIŞ SENİ SEVMEK

Can telaşına düşerek bin bir gece dinlediğim, eski bir İstanbul masalıymış seni sevmek. Sesine sıvanmış zamanların, eğreti duruşlarında kaybolurken dimdik yanım, avuclarımdan kelebek uçurmuşum meğer. Bir uçurtma sefasıymış sözler. Koşar adım gittiğim kırlar da tökezledikçe, dizlerimi inadına parçalamakmış. Kanayan yanlarıma can havli ile nefesimi üfledikçe biten acım değil senmişsin meğer.

Kız Kulesi süzülür gözlerimden. Düşerken yanaklarıma, martı kanadından gözyaşım, buğulu bakışların ardına saklanır, yasaklı ve darmadağın yanım. Yarım yamalak anımsamalar baş gösterir beynimde. Altın Boynuz sarkmaları ilişir şiirime. Yılışır zaman, en somurkan anlarım da. Kaş çatar gibi uzar gider Boğaz Köprüsü. Bir yalnızlık şarkısı dolanır dilime. Çadır kuran bestelere konuk olur güfteler. Gecenin pörsük memesinden hicran sütünü saçar kalem. Biberon misali dayanır defterin ağzına kalem. Yedi tepeli güzelliğin sundurmaların da gezinir, içimin en garip, en boynu bükük küçük kıızı.

Ayasofya dolanır dilime. Saz çalan loş ışıklar, ezgi düşürür minarelerinin suskunluğuna. Sarıyer çeker yabancılanan kulağımı. Beykoz kasıtlı bir İstanbul beyefendisi edasıyla geçer sol yanımdan. Çamlıca bir solukluk durak değildi, emin ol. Attığım her adım, dürterdi kalası gelen içgüdülerimi. Sensiz uykulardan kaçmak istercesine, koşar adım inerdim Beşiktaş'a. Kadıköy iskelesiydi sanki ömür. Demir atan atana. Dile düşmüş sevdalara döndü Gezi Parkı. Efemineydi Beylerbeyi. Biraz çılgın, biraz oturaklı hatta belki de gurura esir bir üç noktaydı. Boğaziçi'nde salınarak yüzerdi, özür yüklü gemiler. Yük boşaltacak liman arar gibi.

Mazeret beyana tabi. İşgüzarlık diz boyu. Handikap bozgunu bir dilemma. Muştularla buyur ettiğimiz, canla karışık kan ikram ettiğimiz İstanbul. Kaç yangından dönüşüme sebepsin bilmiyorum? Kaç kırılma noktasının en uzağına sinerdi, yanık kokusu. Mısır Çarşısı'nda ayar çekilmiş, eskilere dair ne kaldı elinde? Şimdi yüklendiğin ahımla daha mı mutlusun? Gözyaşımı süslediğin eteklerin zil çalıyor mu hala? Ruhuma çöreklenen yilandan farkın ne söyle bana? Kaç zehir zerkinden sonra, anlaşılır dile döner söylediklerin? Niye hep haspalığa soyunur en acımasız, "Taşı toprağı altın." dedikleri sokakların?

Nerede rafa kaldırdın, atamın yadigarı vicdanını? Yedi labirentine bir kapı hiç adil değil, anlamadın mı söyle? "Yarım İstanbul'u mesken mi tuttun?" türküsü bile o kadar eğreti duruyor ki sesinde. Kulakları tırmalayan bed bir direniş değil midir, avucuma tomarladığın, "Bomboş." yazılmayan ve gönderilmeyen mektuplar? Söyle bana: şimdi ben kendimden mi yoksa senden mi kaçmalıyım? Yürek urbamı delik deşik eden suskunluğun, kalabalıklara yazılmış nazire misali, çalar durur kapımı. Milyonların ortasın da belirir, derin sevmelerimden doğan, derin yalnızlığım...

Omuzuma vebal gibi bıraktığın bu aşk masalı, sıfırı tüketmek üzere. Yüreğim daha fazla emziremeyecek onu. Sayende açlıkla tanışacak. Çalmayı öğrenecek, kim bilir belki de tiner çekecek. Dünü ve bu günün teyellediğim yarınlar, artık dikiş tutmuyor bilesin. Toplu iğne izinden geçilmiyor, hislerin atlas urbası. Tıkanyor anlasana hem sana hem de hayata dair künklerim. Vaveylanın eşiğinden atladım atlayalı, total kaldı hıçkırıklarım. Ödenen diyet letafet sunsa da, bir dilber dudağın da şişirilen sakız gibi sündürmelik eğlenceymiş meğer, anlattığın tüm masalların... "Dün de sevmiş, bu gün de." Peki ya yarın? Ukteliğe namzet mi oldu yarınlar? Kırıp çıpasını, demir almaktan çark mı etti şimdi gönül? Geri de kalan sığ suların mı cankurtaranlığa soyunacak? Yüzme bilmezken, boğulmaktan nasıl kurtulurum, diz boyu suların da? Ne yani, dövünüp durmalı mıyım, kendime bile kalmayan anlarla? Bitkin ve şaşkınlık ey İstanbul!!! Ahım da, vebalim de boynunda kaldı ey İstanbul.

Lanet olsun ki: "Buraya kadarmış." demek o kadar zor ki... Aması eskimiş bir antika idi hislerim. Belkilerim gıcır gıcır rugan iskarpin. Şimdi vakit, yürüye yürüye kendine dönme vakti. Pişmanlık bilmediğim diyarlar gibi uzağım da ama, ne olur söyle bana:

İki yakaya ayrılmış düşünde daha kaç aşk masalı eskiteceksin eyy İstanbul?

HÜZÜN ŞAİRİ: N Y